

EINDOPDRACHT

Met als thema " KIP "!

Dat betekend gelukkig niet alleen beeldvullende kippen....
Ook alle associaties kunnen worden gebruikt.
Mits je uiteindelijk weer terug komt op de kip.

Met die associaties begin je, het wordt je "Mindmap".
Iets wat ik voordien al toepaste, alleen nu nog uitgebreider.
Voor mijn beelden, de volgende belangrijkste associaties:
opgehokt/ ruimte/ gevangen/ tralies/
gaas/ massa/ drukte/ verscheurd/ kakelen/
stress/ wanhoop/ vervreemding/ lopende band/

Mijn vergelijking met grote groepen mensen.
Opgestapelde woningen, die mistroostige goedkope oude flats.
Geén uitzichten, mee worden gesleurd of vertrapt.
Afgesloten van de rest, niet gehoord worden,
de pech dat je hier bent geboren.
Zo kan ik nog een tijd doorgaan.

Mijn beelden wil ik laten gaan over deze vergelijking.
In mijn gedachten zie ik die oude flats.
De pakhuizen voor onze tweederangs burgers?
Ook zie ik veel tralies, hekken of andere afsluitmiddelen.
Een duidelijke afscheiding van de betere burger?
Ik zie een tunnel met een donker einde.
Een tunnel waar je wordt ingezogen, ook al wil je dat niet!
Niet allemaal kunnen we kiezen.....

Dat zijn de beelden die in mij opkomen.
Verbeelding over vormen van gevangenschap.
Ruimte of juist het gebrek aan ruimte, het verlangen naar vrijheid.
Vertrapt worden door de massa, niet opgemerkt worden.
Hiermee ben ik aan de slag gegaan.
Het ontwikkelen van die omgeving.

Mijn eerste onderzoek naar vergelijkbare omstandigheden.

Natuurlijk Internet, een speurtocht naar artikelen,
foto's en film over o.a. legbatterijen.
Dit resulteerde in een helder beeld, over erbarmelijke omstandigheden.
Zoals het gebrek aan ruimte, gevangenschap en de gevolgen hiervan.
Het toenemen van agressie, zichtbaar door het ontbreken van veren op de huid.
Niet meer normaal kunnen functioneren,
genetisch gemanipuleerd, dus omvallen bij elke stap.

Kuikens piepend van angst, meegevoerd in een stroomversnelling,
zonder zich te kunnen verweren en afgevoerd als product op de lopende band.
De tunnel met dat donkere einde.

Daarnaast ben ik op pad gegaan met mijn camera's.
Op zoek naar troosteloze wijken, gestapelde woningen,
tunnels voor fietsers(overdag), ramen, hekken, gaas,
en beweging(zwarte markt). Precies in deze volgorde.
Gestapelde woningen als uitgangspunt.

Ook als je daar met je camera loopt, voel je dat opgehokte!
Wijken met veel oude flats, weinig groen en geen ruimte.
Gruw en troosteloos, achter elk raam een ander verhaal.
Verschillend, behalve het uitzicht op een menswaardiger leven.
Enorm beklemmend, tevens besef je donders goed je eigen geluk.
Dit is wat je raakt, hierover wil je vertellen.

"OUTSIDE" (daarbuiten, de eerste beelden)

Met het eerste beeld, wil ik mijn serie beginnen.
Fragmenten vanuit mijn gedachten,
samen gevoegd tot deze omgevingen.
Voor mij een begin over het 'daarbuiten'.
Omgevingen zo verschrikkelijk troosteloos.
Oud, gestapeld, vol, steen, zonder inspiratie,
met weinig uitzicht op verbeteringen.
Veel buitenlanders, bijstand mensen
en enkele oude bewoners van het eerste uur.
Heb je hier wel kansen? Kun je hier wel keuzes maken?
Is er aandacht voor deze deprimerende omgeving?
Of wordt je meegezogen door je omstandigheden?
Niemand die zich bekommert over jou omstandigheden?
Heb je gewoon pech?

Ook wilde ik geluid en bewegend beeld.
Niet een verhaal maar een versterking van beklemming.
Een doorlopende projectie van deze emotie.
Gerelateerd met zichtbare vergelijkingen.

Ramen gevuld met onnatuurlijke omstandigheden.
Propvol, gekooid, en levende have op de lopende band!
Niet geaccepteerd als levend wezen, slechts een product.
Ook het eind van deze tunnel geeft onze "moderne" tijd weer!
De vergaarbak van filmpjes YouTube!
Weekend vermaak van een groepje jongeren.
Hier "slechts" een kip.....
(zelf direct actie ondernomen d.m.v. de dierenbescherming)

Wat doen wij? Onze maatschappij?
Wij ondernemen meestal NIETS!
We volgen onze eigen weg, zoals meestal, druk met alles.
ALLES is schijnbaar GEWOON!

Voor de videomontage is bewust gekozen voor deze foto als decor.
De tunnel waarin je kan worden meegezogen.

"OUTSIDE" (de clip)

Als kijker heb je geen keuze, je moet ook in die tunnel.
Een confrontatie, je sluit je hiervoor af of je gaat nadenken.
Beeld en geluid nemen je misschien mee naar de foto's.
Naar die vergeten omgeving, ver buiten je eigen knusse straat.
Dat is wat ik voelbaar wil maken.
Die wereld daarbuiten, waar we zover vanaf staan.
Hoe is die omgeving.....
Hoe ervaar ik dit zelf.....
Wat doet het met je....

Mijn afgrijzen op internet,
bracht me op het idee van de "Video" ramen.
Opgehokt, afgevoerd, en tot slot de "Happy Slapping".
Geprojecteerd in die tunnel, je bent kansloos.....
Je wordt vertrapt, door al die anderen.
De vergelijking is opnieuw gemaakt.
Dier of mens, het maakt niet uit.
Je wordt niet gehoord, je bent een outsider.....
En wij doen niets, wij laten dit allemaal gebeuren.

Met deze gedachte is de videomontage tot stand gekomen.

Ook is hier de "mindmap" toegepast.
Van belang was het volgende:
beweging, geluid en verloop.
Beweging;
slowmotion contra realiteit, eerder impressie dan nauwkeurig filmwerk.
Geluid;
gewauwel, gekakel, echo, kreten, sinister, donker

Verloop:
vooral doorlopend met vloeiende overgangen.

=====

Mijn begin was gemaakt.

Nu wilde ik experimenteren met gaas, gekooid, gevangenschap.

Vooraf om de afscheiding tussen anderen te benadrukken.

Opnieuw zag ik veel fragmenten, maar nu met mensen:

Het willen weergeven van berusting, woede en wanhoop.

De lege volièrte om te gebruiken als symbool.

Opengescheurd kippengaas met een stel hand in hand,
waarbij je alleen de ineengestremgelde handen zou zien.

Klemmend aan een versperring, gedrukt tegen het glas.

Eigenlijk teveel om alles te benoemen.

Inmiddels kreeg ik toestemming in de lege kooi foto's te maken

De volièrte is gemeentelijk bezit, maar gelukkig ken ik de beheerder.

De eerste opnames vonden plaats in het weekend na Pasen.

Helaas moest ik gebruik maken van een pop.

Mijn modelletje zat midden in een tentamen week

Daarvoor ben ik de hele kooi rondom gaan fotograferen.

Thuis geprint en onderzocht welke hoek ik wilde gebruiken.

Opnieuw een vooronderzoek naar gevangenschap.

Een aantal resultaten:

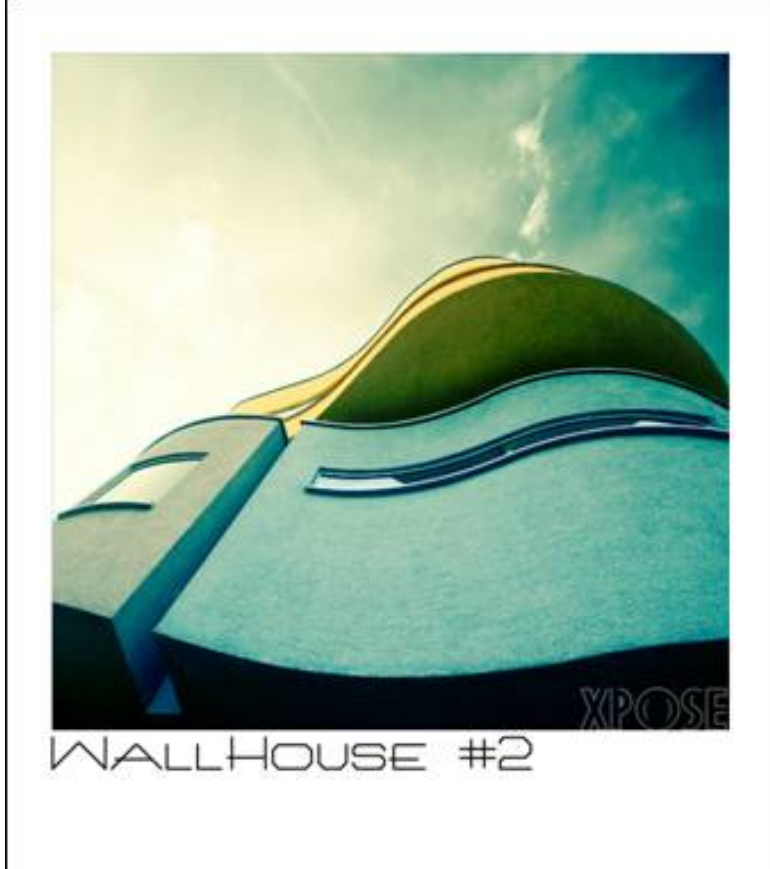

In deze periode,
toch besloten mee te dingen naar de titel van stadsfotograaf.
Dit zou voor mij een naamsbekendheid kunnen opleveren.
Misschien zelfs deuren openen naar exposities.
Ondanks mijn eindthema, dus eigenlijk geen tijd,
uiteindelijk toch ingestuurd.
Het eventuele winnen, betekend wel 6 kaarten
en 6 posters met jouw foto's door de gehele gemeente.
Zes gedichten verbeelden van de stadsdichter,
op je eigen manier en met je eigen visie.

Overdonderend, je hebt gewonnen.
De vier juryleden waren unaniem en enorm complimenteus.
Veel publiciteit met verassende felicitaties.
Beduusd en je bent even bezig als een kip zonder kop!
Geen tijd door je eindthema,
opeens radio, krantenartikelen, interviews, de fotograaf thuis....
Nee, het lukt even niet.
Je kan jezelf nu niet leegmaken,
iets wat ik nodig ben om boven mijn eigen maaiveld te komen.
Donderdag 27 maart deze huldiging.
Pas maandag kwam mijn concentratie terug.

Alleen voor korte duur.
Mijn telefoon rinkelde, ik neem op.
De redactie van Zoom.
Ik denk nog aan een eervolle vermelding van een ingezonden foto.
Men wil waarschijnlijk een groter bestand om af te drukken in dit fotoblad.
Super natuurlijk, mijn WallHouse foto in Zoom.

Niets van dat alles, ik heb een hoofdprijs.....
Het duizelt even, dit kan toch niet waar zijn....
Eerst een paar dagen terug die overwinning en nu dit?
Maar het is waar, ik mag naar de Sony Awards in Cannes!
Bovendien krijg ik een spiegelreflex van Sony.
Vliegen op 23 april, en terug op 25 april.
Opnieuw een unanieme keuze.

Toch baal ik!
Ondanks een keuze uit bijna 1800 foto's.
De reden, niet een upload geplaatst internationaal.
Dus geen foto in de ere gallery!
Verder exact hetzelfde overwinning pakket.
Gelukkig is er een prachtige tentoonstelling.
Dat maakt mijn reis iets uitdagender.
Toch heb ik een dubbel gevoel.
Natuurlijk ben ik blij met deze nationale overwinning.
Een bewerkte foto, mijn gevoel over dat gebouw.
Een architectuur foto met een eigen visie.
Voor mij op een bijzondere manier tot stand gekomen,
Namelijk na een tentoonstelling en rondleiding door dit gebouw.
Maar eerlijk gezegd vlieg ik liever naar Barcelona.
Een hotelletje op de Ramblas en genieten van de diversiteit.
Zonder de cocktail party, het diner en een luxe hotel.
Alles inclusief dress-code....
Ik heb een hekel aan opgeblazen lucht,
Natuurlijk is de expositie interessant,

alleen dat geldt ook voor mijn eindthema!
Heel dubbel, blij zijn met je erkenning ,
maar tevens balen van deze mokerslag tijdens de laatste fase.
Ook al is het een enorm positieve.
Je blijven concentreren,
ook met extreme vreugde of juist het tegenovergestelde
Heel lastig, je merkt een hapering.
Een versperring naar meer.
Je bent volledig uit je concentratie, je staat even stil!
Het is beangstigend, stel dat dit zo blijft.
Misschien vervelend om door te nemen.
Maar dit is wel mijn leerproces.
Niet alleen de verdieping in je thema,
maar ook leren omgaan met onverwachte mokerslagen.
Positief of negatief.....

In deze fase wil je niet worden afgeleid.
Je wil alle aandacht vestigen op je einddoel.
Opnieuw boven je eigen maaiveld uitsteken.
Die volledige tijd gebruiken.
Tijd, zo kostbaar, maar echt hard nodig.

Waarom?

Het is enorm belangrijk voor je.
Voor een kunstacademie ben je te oud,
je bent blij met dat ene jaar.
Het jaar wat je wil uitbuiten.
Volledig er voor gaan, pakken wat je kan grijpen.
CKV in een verkorte versie. Van instinctmatig naar bewust.
Leren van elkaar en van jezelf. Je bewustheid groter maken.
Jezelf leren beschouwen en keuzes durven maken.
Niet nu, voor dat examen, maar wel voor je toekomst.
Enfin, je past nu bij helemaal bij je onderwerp!
Functioneren als een kip zonder kop!

Niet onlogisch, want behalve dit jaar natuurlijk,
heb je ook daarvoor veel energie gestoken in je ontwikkeling.
Bewust keuzes en afwegingen moeten maken in alle andere zaken.
Je gezin en familie op de eerste plaats, inclusief hond.
Verder je volledig concentreren op het maken van beelden.
Het weergeven van iets wat je raakt op een eigen manier.
Dan opeens die erkenning....
Het besef dat je een begin hebt gemaakt....
Maar tijd is kostbaar!

Dan is er ook nog printwerk!
Behalve het normale fotowerk, wilde ik mijn popart op artikelen.
Dit betekend zoeken, mailen en printklaar maken voor de beste prijs.
Inmiddels was het meeste in werking gezet.

Enfin, het kost allemaal giga veel tijd!!!
Je maakt serieuze beelden niet tussen neus en lippen door.
Tenminste zo werkt het niet bij mij!
Ik wil meer dan alleen compositie of kleur.
Een confrontatie tussen kijker en beeld, vragen oproepen of slechts een gevoel.
Wat doet zo'n omgeving met iemand?
Hoe voelt dat voor mij? Hoe is het voor bewoners?

Er is nog zoveel te ontdekken.....

De weg naar de hoogovens een gigantisch industriegebied.
Hier de "grens" woningen.
Gruw en altijd in de rook van het vele verkeer en de industrie.

Mensen opgehokt en gestapeld in een troosteloze steenmassa.
Mensen zonder vooruitzichten op een beter perspectief.
Wie zijn ze?
Overvol met weinig tot totaal géén privacy.
Gevangenschap door geen vooruitzichten op betere tijden.
Tweederangsburgers? Dus onbelangrijk?
Kinderen hier opgroeïend in deze fantasieloze wereld.
We hebben zelfs de krant gehaald!
De hoogste leerachterstanden, zou deze omgeving daaraan meewerken?
Spelen tussen muren van steen?

Deze gedachten vormde het volgende beeld:

Volledig bedolven en onzichtbaar.
Onzichtbaar, totdat er problemen ontstaan.
Opgroeien onder donkere omstandigheden.
Gestapeld en overvol zoals die legbatterij.
Je wortels geschoten op de verkeerde plek.
Welke kansen heb je op deze dorre grond?

Ook die ramen intrigeerden mij, meestal de bewoners van het eerste uur.

Traditioneel met de overbekende Hollandse gordijntjes.
Volledig gedrapeerd of gesluisd, vensterbankjes met hun eigen verhaal.
Beeldjes, begonia's, hobby's, door velen van ons een doelwit van grappen.
Met de nadruk op het burgerlijke en tuttige uiterlijk.
Maar wie is of zijn
die personen achter deze ramen?
Is men wel zo tuttig en burgerlijk?
Of zijn die gordijntjes en vensterbankjes slechts ankers...
Ankers om je aan vast te houden, verroest in je achtergrond.

Met dit laatste beeld, (voorlopig)
heb ik bewust de ramen in een garagedeur geplaatst.
Garages zijn vaak vergaarbakken van oude troep en vergeten zaken.
Wat zou er gebeuren als je die klep opent?
Wat ga je ontdekken en zien? Een blik op dat verleden?
Of juist iets compleet anders.....
Ik zou graag tijd willen hebben om die deuren te openen.
Wat of wie zit daarachter, welk verhaal krijg ik te horen?
Ik weet niet of ik het lef heb, ooit eens aan te bellen.
Met de simpele vraag;"Wie bent U?"

Voor mij is dit onderwerp dan ook niet afgesloten.
Integendeel, hoe verder ik kom, des te meer vragen er in me opkomen.
Helaas is die tijd tekort voor de eindopdracht. Zelfs zonder de euforie van winnen zou dat gelden.
Dit onderwerp bevat nog zoveel onbelichte zaken. Zaken waar ik graag op door zou willen gaan.
Niet meer voor dit examen, is ook niet zo belangrijk.
Wel voor mezelf;
Over de mens achter dat gordijn,
het kind in die omgeving,
de jong volwassene en hun dromen,
over vrijheid en kansen

Hoe?
Met sommige emoties heel duidelijk.

Anderen vergen meer verdieping en studie.
Duidelijk zie ik de ontsnapping samen.
Ontsnappen alleen is bijna onmogelijk.
Ook zie ik beelden van bewoners in eigen omgeving,
met in hun handen, de foto van hun woonomgeving.
Een contra beeld in die huiselijke omgeving.
Hiervoor moet ik wel een stuk brutaler worden.....!

Inspiratie!

Deze eindopdracht was doorspekt met onvoorziene omstandigheden.
Afleiding waar je slechts van kan dromen, tegenover irritatie door inbreuk op je concentratie.
Je werkt met een tijdslimiet! Dus geen ruimte voor overwinningen, verjaardagen
en zelfs een 25 jaar huwelijksfeest. Je hebt minder tijd dan je wenst.....

In deze overpeinzingen zag ik de documentaire over Sally Mann.

Vijf jaar heeft haar laatste project "What Remains" geduurd.
Het vastleggen van de dood en haar natuurlijk proces.

Met de vragen;

Wanneer neem je afscheid, wat is de dood, hoe ziet de dood eruit,
hoe wordt het omhulsel weer deel van de natuur,
hoe verloopt dit proces?

Haar slot conclusie;

Leef nu, daarna wordt je deel van de natuur.

Heb daar vrede mee, en je dood is je laatste daad voor die natuur.

Een verdieping die is begonnen door een spoor bloed.

Het spoor van een neergeschoten moordenaar op hun gebied.

De blik op het wegsijpelende bloed in de aarde en het besef van al dat vergoten bloed,
in de zware burgeroorlog tussen zuid en noord.

Nu een prachtig landschap, gevoed door al dat bloed van zoveel mensen.

Dit bracht haar tot het maken van deze foto's.

Gewapend met een ouderwetse technische camera, compleet met glasplaat en doek.

Waarom? Juist vanwege het imperfecte. Het toeval en daardoor de juiste sfeer.

Integer zou ik de foto's willen noemen.

Haar verhaal en manier van verdiepen, heeft mij enorm geraakt.

Voor mij enorm inspirerend en leerzaam!

Erg leerzaam zelfs, het heeft me doen beseffen dat je tijd moet nemen.

Je niet laten verleiden door scores.

Simpel je eigen weg volgen, onderzoeken, ervaren

en tot slot die verdieping terug laten komen in je beeld.

Dit is mijn eindconclusie.

Je niet laten verleiden door kippengedrag. Dus werken als een kip zonder kop.

Okee, je haalt de eindlimiet niet. Tenminste niet voor je eigen gevoel.

Maar moet je dan afstappen van je doel?

Als een wildeman lukraak photoshopen en gekkigheid toepassen?

Of blijf je bij je eigen, werken naar een verbeelding.

Een onderwerp aangescherpt door jouw visie.

Hopelijk meer oproepend dan alleen een "lekker"beeld.

Dat is mijn streven, een "lekker" beeld is voor mij vormgeven.

Erg leuk, maar het laat alleen een handigheid zien.

Plus een stukje ervaring om dingen op de juiste manier te weergeven.

Het weergeven van een gevoel is voor mij veel lastiger.

Je wil de kijker confronteren met je onderwerp.

Sally Mann heeft me laten beseffen hoe belangrijk verdieping is.

Elk beeld bewust arrangeren om je verhaal te vertellen.

Elk beeld als aanvulling op je onderwerp.

Elk beeld als belangrijk onderdeel van dat uiteindelijke thema.

Dat is waar je naar toe wil. Je doel wat je wil bereiken.

Zoals hier die troosteloze omgeving met zijn vele vragen

Nog een lange weg voor mij....., Carla.

Een gedeelte van de gebruikte foto's:

